

Column

Elite

Uit recent Amerikaans onderzoek blijkt dat er een internationale elite bestaat, van enkele honderden mensen, die op wereldniveau de macht heeft. Het lezen van de recensie deed me denken aan de stad waar ik sinds enkele jaren woon. Als nieuwkomer is mij vaak verteld – altijd door andere nieuwkomers - dat je er in deze stad 'nooit echt bij zult horen'. Dat is op zichzelf niet erg, er zijn veel mensen zoals ik in mijn stad. Maar het maakt nieuwsgierig: waar hoor ik dan niet bij? Het antwoord is: bij de plaatselijke elite. Dat roept de vraag op wat dat dan is, de elite. En wie zijn dat dan, die leden van de elite? Het fascinerende is dat niemand me dat kan vertellen.

De elite is geen synoniem voor het stadsbestuur. Dat kan ik zelf ook vaststellen, de lokale politici zijn niet enkel autochtonen, om het zo maar uit te drukken. Ik heb ook rondgevraagd, maar er is geen club of sociëteit waar ze allemaal lid van zijn en waar je enkel op voorspraak binnenkomt (tenzij de club zo geheim is dat niemand er van weet). Soms hoor je over bepaalde gelegenheden waar 'ze' vaak komen, maar als je daar heen gaat, zie je niets wat lijkt op beslotenheid. Het lokale verenigingsleven bloeit en binnen die verenigingen gebeurt van alles, maar bestuursleden en vrijwilligers, ook met een ander accent, zijn altijd welkom. De vraag bleef me kwelen: waar zit dan die elite?

Tot ik me realiseerde dat het gewoon niet waar is. Het is een broodje aap, of een 'urban legend', zoals het toepasselijk heet in het engels. Er bestaat helemaal geen besloten lokale elite. Doordat niemand toetreedt tot dit illustere gezelschap, wordt het verhaal constant gevoed: zie je wel, jij hoort er dus ook niet bij. Nee, nogal wiesdes, want er is niets om bij te horen. Niemand hoort erbij. En dus blijven we het verhaal aan elkaar vertellen. Want ergens niet bijhoren, dat verbreedert. Horen we toch ergens bij.

Klaartje Peters (39) is zelfstandig onderzoeker en publicist

Een proefpersoon is v
in de lucht